

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 547/2018
07.08.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Четровић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, сви из ..., чији је пуномоћник Вељко Михајловић, адвокат из ..., ради поништаја споразума и утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2944/15 од 04.10.2016. године, у седници од 07.08.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2944/15 од 04.10.2016. године.

Образложење

Делимичном пресудом Вишег суда у Пожаревцу П 34/12 од 30.09.2015. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се поништи Споразум о разводу брака закључен 29.04.2010. године у ... између тужиле и првотуженог, да се утврди да исти споразум не производи правно дејство и да се утврди да је ништав и не производи правно дејство Уговор о поклону Ов.3.бр. .../... закључен 08.08.2011. године између првотуженог као поклонодавца и друготужене и трећетужене као поклонопримаца. Одлучено је да ће се о преосталом делу тужбеног захтева и трошковима поступка одлучити коначном пресудом.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2944/15 од 04.10.2016. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена делимична пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени ББ су били у ванбрачној заједници од 1987. године, а 10.04.1994. године су закључили брак. Тужени ББ је 1991. године отишао на рад у ..., а тужила му се тада са малолетном децом, туженима ВВ и ГГ, придружила 1996. године. Брак парничних странака разведен је пресудом Основног суда у Пожаревцу П2 934/10 од 11.08.2010. године. За време трајања заједнице стечене су непокретности уписане у лист непокретности ... КО ... и у листу непокретности ... КО ... као и два путничка возила, с тим што се једно возило води на тужилу, а непокретности и друго возило на туженог ББ. Пре доношења пресуде о разводу брака, тужила и првотужени су закључили и потписали побијани Споразум о разводу брака од 29.04.2010. године, чији текст је сачинио адвокат у Према овом споразуму, доприноси који су уплаћивани у пензиону касу по разводу брака се не деле, а првотужени се обавезао да тужили исплати 25.000 швајцарских франака. Договорено је да инвентар у заједничком стану у коме су супружници живели преузме првотужени, као и некретнине у ..., у односу на које се тужила одрекла свог дела у корист заједничке деце, друготужене и трећетужене. Пре потписивања наведеног споразума, првотужени је тужили исплатио 25.000 швајцарских франака. Дана 08.08.2011. године првотужени је као поклонодавац са овде туженим ћеркама ВВ и ГГ закључио побијани уговор о поклону, којим је ћеркама поклонио по $\frac{1}{2}$ идеалног дела непокретности у КО ... и КО ..., уз задржано право доживотног уживања, а уговор је оверен пред Основним судом у Пожаревцу Ов.3. .../... . Правноснажном делимичном пресудом тог суда П 34712 од 26.09.2013. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила утврђење да је споразум о разводу брака од 29.04.2010. године апсолутно ништав и не производи правно дејство. У овој парници тужила је тражила утврђење да је Споразум о разводу брака закључен у ... 29.04.2010. године рушљив због мана воље, односно да је закључен под принудом и претњом, као и употребом физичке силе и злостављањем од стране првотуженог, и због неспоразума о природи и предмету споразума.

Код овако утврђеног чињеничног стања, у нижестепеним пресудама је правилно примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се утврди да је због постојања мана воље ништав Споразум о разводу брака од 29.04.2010. године, као и због постојања битне заблуде, те да се утврди да је ништав и не производи правно дејство Уговор о поклону непокретности закључен између тужених дана 08.08.2011. године.

Наиме, у поступку је утврђено да је закључењу спорног споразума о разводу брака претходио договор између тужиле и првотуженог о подели имовине стечене у ванбрачној и брачној заједници, по коме се тужила одрекла свог дела брачне и ванбрачне тековине у корист заједничких ћерки, овде тужених, а првотужилац јој је претходно исплатио износ од 25.000 швајцарских франака. Из наведеног произилази да побијани споразум представља споразум о деоби заједничке имовине, која се може извршити у току брака као и после његовог престанка, у складу са чл. 178. и 179. Породичног закона. У поступку је утврђено да је овакав споразум представљао израз сагласности воља тужиле и првотуженог, те да је изјава воље учињена слободно и озбиљно, у складу са чланом 28. Закона о облигационим односима, а утврђено је и да на страни тужиле није било мана воље приликом закључивања споразума, као ни битне заблуде или неспоразума, у смислу чл. 60., 61, 63. и 65. Закона о облигационим

односима, па споразум није рушљив у смислу члана 111. тог закона. Осим тога, од закључивања овог споразума до подношења тужбе истекли су рокови из члана 117. тог закона, па је правилан закључак нижестепених судова да је тужбени захтев тужиље у овом делу неоснован. Правилан је такође закључак нижестепених судова да је пуноважан побијани Уговор о поклону закључен између тужених дана 08.08.2011. године, с обзиром да је закључен у писменој форми, оверен од стране суда, те да је првотужени располагао имовином коју му је тужила по пуноважном споразуму о деоби уступила и у складу са којим је првотужени наведену имовину пренео на њихове заједничке ћерке, са чиме се сагласила и тужила. Из наведеног произилази да нису испуњени законски услови за утврђивање ништавости уговора о поклону из члана 103. Закона о облигационим односима.

Наводима ревизије којима се указује да је првотужени тужилу присилио на сачињавање спорног споразума о деоби имовине, да тужила није могла разумети садржину спразума јер није довољно савладала немачки језик и има само основно образовање, те да је првотужени уз употребу физичке силе и претњи према тужили и њеној породици њу присилио на потписивање оваквог споразума, са намером да је доведе у заблуду, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може поднети, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић